

jeg paa nogen som helst Maade kunde tænke mig at undlade, men jeg er ikke helt sikker paa, at de Folk, som man skal tale med om Skattekammerbeviserne, og de, man skal forhandle med, Banker og lignende, netop behøver at vide, hvor meget der ligger i Øjeblikket. Her er Spørgsmaal om en Styrkeprøve mellem Staten og Bankerne, og jeg vil meget henstille, at man ikke gør noget til i denne Styrkeprøve at gøre Staten til den svageste Part.

Rode: Det er ganske rigtigt, hvad den højtærede Minister sagde, at det er ham, som har gennemført denne Ordning, hvorefter Nationalbankens Regnskab viser Forholdet mellem Staten og Banken. Det hører til de Ting, som den højtærede Minister har Fortjeneste af, og som ligesom hele hans Finanspolitik, da han tiltraadte, kun har kunnet fremkalde Billigelse fra vor Side. Men den nuværende Ordning giver altsaa mindre Klarhed end den, som Ministeren selv har gennemført, og Styrkeprøvens Betydning vil man kunne faa Klarhed over, bl. a. hvis man kunde skaffe Oplysning om, hvorledes man stiller sig i andre Lande med Hensyn til dette Forhold. Jeg har den Opfattelse — Ministeren vil kunne bekræfte eller afkræfte den —, at man i andre Lande ved, hvor mange tilsvarende Beviser der er i Omløb, og det er til syvende og sidst, tror jeg, aldrig heldigt, at Staten har et Forhold, hvori der mangler Klarhed.

Ministeren nævnte, at han havde gennemført en saadan Ordning, hvad andre ikke havde gjort. Jeg vil dog tillade mig at nævne, at naar man i Landstinget spurgte Finansminister Brandes, hvor stort Statens Overtræk var, nævnte han altid Tallet, hvorimod alle Oplysninger, som under den følgende Minister blev givet Finansudvalget om saadanne Ting, betragtedes som strengt fortrolige, som noget, der ikke maatte nævnes. Jeg synes, at den nuværende Minister ved sine Bemærkninger om Styrkeprøven er lidt inde paa, at det er heldigt, at man ikke kan følge den Udvikling, som jeg tror, det er ønskeligt, man kan følge, i alt Fald i samme Grad som den højtærede Minister selv tilstræbte, før han havde Skattekammerbevisordningen. Men jeg har jo udtrykkelig sagt til den højtærede Minister, at det ikke var min Mening at gøre dette til en Betingelse for denne Lov, men blot at ville rejse Spørgsmaalet, og en Forhandling herom kan vist mest frugtbringende foregaa i Udvalget.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Andreasen: Under Hensyn til de Ønsker, der fra forskellige Sider er fremsat om en Udvalgsbehandling, skal jeg tillade mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til Finansudvalget.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1927 til 31. Marts 1928.

Forhandlingen genoptoges.

Wilmann: Vi skriver i Dag den 3. November, og ganske vist har der været forskellige Forhandlinger om andre Spørgsmaal ind imellem Finanslovbehandlingen, men der er ogsaa henved 40 Talere tilbage, saa nogen særlig Anledning synes jeg ikke, der er for Ordførerne til at optage alt for meget af Tingets Tid, navnlig ikke for Regeringspartiets Ordfører, som har den Fordel — eller som man vil tage det —, at samtlige Ministre har haft udførlig Lejlighed til at besvare de Henvendelser, der er rettet til dem, eller imødegaa den Kritik, der er rettet imod deres Ministeriers Administration. Jeg skal derfor indskrænke mig til væsentligst at sige nogle Ord om nogle Udtalelser, som Venstres højtærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, har fremsat.

Det ærede Medlem begyndte — saaledes forstod jeg det — med at være utilfreds med mine Udtalelser, navnlig, som han udtrykte det, den Sejrs- eller Glædesfanfare, jeg havde blæst. Jeg maa hertil sige, at jeg og mit Parti virkelig er tilfredse med Ministeriets Politik. At Ministeriet ikke altid har formaaet at faa sin Politik gennemført, at der, saaledes som det ærede Medlem ved Laan af et Udtryk fra en anden udtrykte det, var en Del Potteskaar, eller at den var gaet i Potteskaar, eller som det ærede Medlem udtalte, at det var Vrag paa Stranden — det sidste var det ærede Medlems egen Opfindelse —, er i og for sig ikke det væsentligste, det væsentligste er, at Ministeriet gør et Arbejde for at naa det Maal, det vil